

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1989-1990

13 MAART 1990

Vorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 626 en 627 van het Wetboek van strafvordering betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken

(Ingediend door Mevr. Truffaut c.s.)

TOELICHTING

Het Wetboek van strafvordering voorziet in een procedure van herstel in eer en rechten waarvan het voornaamste gevolg is dat de vermelding van de strafrechtelijke veroordelingen uit de uittreksels van het strafregister wordt geschrapt, ongeacht of het om geldboetes dan wel om vrijheidsstraffen gaat.

Het herstel in eer en rechten heeft een dubbele bestaansreden. Enerzijds wordt de spous gehaald over het gerechtelijk verleden van de veroordeelden. Anderzijds heeft een samenleving er geen belang bij dat sommige van haar burgers in hun menselijke en maatschappelijke betrekkingen voor onbepaalde tijd getekend blijven door fouten die zij in het verleden hebben begaan. De functie van het herstel in eer en rechten is dus heel duidelijk reclassering.

Dat herstel in eer en rechten geschiedt niet automatisch. Het moet door de verzoeker worden aangevraagd. Het wordt ook niet ambtshalve toegekend aangezien elk verzoek wordt onderzocht door de

SENAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1989-1990

13 MARS 1990

Proposition de loi modifiant les articles 619, 626 et 627 du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations et à la réhabilitation en matière pénale

(Déposée par Mme Truffaut et consorts)

DEVELOPPEMENTS

Le Code d'instruction criminelle organise une procédure de réhabilitation dont le principal effet est de supprimer, dans les extraits de casier judiciaire, les mentions de condamnations pénales, qu'il s'agisse d'amendes ou de peines privatives de liberté.

La raison de l'existence de la réhabilitation est double. D'une part, il est institué un oubli pénal en faveur des condamnés. D'autre part, une société n'a pas intérêt à laisser indéfiniment certains de ses citoyens marqués socialement et sociologiquement par des fautes commises dans le passé. La réhabilitation a, dès lors, un rôle de réinsertion sociale évident.

Cette réhabilitation n'est pas automatique. Elle doit être demandée par le requérant. Elle n'est pas davantage accordée d'office puisque chaque demande est examinée par la chambre des mises en

kamer van inbeschuldigingstelling waarbij het parket, dat over het algemeen een onderzoek heeft ingesteld, wordt gehoord.

Voorts moet er stellig een zekere termijn verlopen tussen de strafrechtelijke veroordeling en het ogenblik waarop het mogelijk wordt een onderzoek tot herstel in eer en rechten in te dienen.

Die termijn, die momenteel 5 jaar bedraagt, is eigenlijk een proeftijd die het mogelijk maakt vast te stellen of de aanvrager van het herstel in eer en rechten door zijn gedrag van beterschap heeft doen blijken.

Dit wetsvoorstel wil de huidige termijn van 5 jaar die, rekening houdend met de ontwikkelingen in onze maatschappij, overdreven lang lijkt, tot 3 jaar beperken. Die termijn van 3 jaar zal evenwel slechts gelden bij veroordelingen wegens misdrijven waarbij de gevangenisstraf 5 jaar niet te boven gaat.

De strafrechtelijke veroordeling heeft immers een neveneffect dat in heel wat gevallen even erg of nog erger is dan de veroordeling zelf. Het gaat om de vermelding in de uittreksels van het strafregister van de veroordelingen die men opgelopen heeft.

Om werk te krijgen is een dergelijke vermelding vaak een onoverkomelijke hinderpaal, niet alleen in de openbare, doch ook in de particuliere sector. Zij vormt een obstakel voor harmonieuze reclasering, hoewel de straf die door de rechtbank is uitgesproken volledig werd uitgezeten en degene die het misdrijf heeft begaan « zijn schulden aan de maatschappij heeft afgelost ».

In onze samenleving neemt de sociale mobiliteit voortdurend toe, wordt het steeds moeilijker om werk te vinden, moet men steeds vaker van werkgever veranderen en wordt de beroepsloopbaan almaar korter.

Men moet voorts beseffen dat een termijn van 3 jaar na de veroordeling volstaat om uit te maken of de veroordeelde beterschap heeft betoond en of zijn gedrag het al dan niet mogelijk maakt herstel in eer en rechten toe te staan. De huidige termijn van 5 jaar vormt een indirecte straf die onnodig lang en schadelijk is.

Bovendien moet men rekening houden met het feit dat in tal van gevallen de straf reeds lang vóór de uiteindelijke veroordeling een stigmatiserende werking heeft gehad, inzonderheid in gevallen met aanhouding en voorlopige hechtenis.

Bij herhaling wordt de proeftijd van 10 jaar beperkt tot 6 jaar, overeenkomstig de ratio van dit wetsvoorstel. Wat de automatische uitwissing van de politiestrafen betreft, werd de wachttijd in overeenstemming gebracht met de proeftijd voor het herstel in eer en rechten.

accusation, le parquet étant entendu et ayant généralement procédé à des enquêtes.

Il est d'autre part certain qu'un certain délai doit exister entre la condamnation pénale et le moment où il devient possible d'introduire une requête en réhabilitation.

Ce délai, qui est actuellement de 5 ans, est en quelque sorte un temps d'épreuve qui permet d'examiner si le demandeur en réhabilitation a donné, par sa conduite, des preuves de son amendement.

La présente proposition de loi entend réduire à 3 ans l'actuel délai de 5 ans qui, compte tenu de l'évolution de notre société, paraît exagérément long. Toutefois ce délai de 3 années ne sera à prendre en considération que pour les condamnations à des peines délictuelles n'excédant pas un délai d'emprisonnement de plus de 5 ans.

En effet, la condamnation pénale comporte un effet secondaire qui, dans bien des cas, est aussi grave, sinon plus, que la condamnation elle-même. Il s'agit de la mention dans les extraits de casier judiciaire, des condamnations encourues.

Pareille mention fait souvent obstacle à l'obtention d'un emploi non seulement dans le secteur public, mais également dans le secteur privé. Elle constitue un obstacle à une harmonieuse réintégration sociale alors même que la peine prononcée par les tribunaux a été entièrement purgée et que, selon une expression consacrée, l'auteur de l'infraction « a payé sa dette à la société ».

Notre société se caractérise par un accroissement de la rapidité de la mouvance sociale, par une difficulté accrue d'obtenir un emploi, par la nécessité de changer de plus en plus fréquemment d'employeur, par une diminution de la longueur de la carrière professionnelle.

On peut également considérer qu'un délai de 3 ans après la condamnation est suffisant pour examiner si un condamné s'est amendé et si son comportement permet ou ne permet pas d'accorder la réhabilitation. L'actuel délai de 5 ans constitue une sanction indirecte inutilement longue et inutilement dommageable.

En outre, il faut considérer que, dans beaucoup de cas, la sanction a déjà été prononcée et a produit ses effets de stigmatisation bien avant la condamnation définitive, particulièrement lorsqu'il y a eu arrestation et détention préventive.

En cas de récidive, la durée du délai d'épreuve de 10 ans est réduite à 6 années, conformément à la logique de la présente proposition. En ce qui concerne l'effacement automatique des peines de police, le délai d'attente a été mis en concordance avec le délai d'épreuve de la réhabilitation.

De inkorting van de termijnen van 5 tot 3 jaar betreft uitsluitend de politiestraffen en de correctionele straffen die 5 jaar niet te boven gaan.

Geen enkele wijziging wordt aangebracht wat betreft de criminele straffen.

*
* *

VOORSTEL VAN WET

Artikel 1

In artikel 619, eerste lid, van het Wetboek van strafvordering, worden de woorden « na verloop van vijf jaar » vervangen door de woorden « na verloop van drie jaar ».

Art. 2

In artikel 626 van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° De woorden « De minimumduur van de proeftijd is bepaald op 5 jaar » worden vervangen door de woorden « De minimumduur van de proeftijd is bepaald op 3 jaar voor politiestraffen of correctionele straffen die een gevangenisstraf van 5 jaar niet te boven gaan ».

2° De woorden « Die termijn wordt echter op ten minste tien jaar gebracht » worden vervangen door de woorden « Die termijn wordt echter op ten minste zes jaar gebracht ».

3° Het artikel wordt aangevuld met een tweede lid, luidende :

« De minimumduur van de proeftijd is bepaald op vijf jaar voor criminele straffen of andere straffen dan die bedoeld in het vorige lid. Die termijn wordt echter op ten minste tien jaar gebracht, indien de verzoeker wegens wettelijke herhaling veroordeeld is overeenkomstig de artikelen 54 tot 57 van het Strafwetboek of indien hij ter beschikking van de Regering is gesteld ingevolge artikel 23, tweede lid, van de wet van 9 april 1930, als gewijzigd bij de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en gewoontemisdadigers. »

La réduction des délais de 5 ans à 3 ans concerne exclusivement les peines de police et les peines correctionnelles n'excédant pas 5 ans.

Aucune modification n'intervient en ce qui concerne les peines criminelles.

F. TRUFFAUT.

*
* *

PROPOSITION DE LOI

Article 1^{er}

A l'article 619, alinéa 1^{er}, du Code d'instruction criminelle, les mots « après un délai de cinq ans » sont remplacés par les mots « après un délai de trois ans ».

Art. 2

A l'article 626 du même Code sont apportées les modifications suivantes :

1° Les mots « La durée minimum du temps d'épreuve est de 5 années » sont remplacés par les mots « La durée minimum du temps d'épreuve est de 3 années pour les peines de police ou les peines correctionnelles n'excédant pas un emprisonnement de plus de 5 ans ».

2° Les mots « Ce délai est porté à dix ans au minimum » sont remplacés par les mots « Ce délai est porté à six ans au minimum ».

3° L'article est complété par un second alinéa, libellé comme suit :

« La durée minimum du temps d'épreuve est de cinq années pour les peines criminelles ou les peines autres que celles visées à l'alinéa précédent. Toutefois, ce délai est porté à dix ans au minimum si le requérant a été condamné en état de récidive légale, conformément aux articles 54 à 57 du Code pénal ou s'il a été mis à la disposition du Gouvernement par application de l'article 23, alinéa 2, de la loi du 9 avril 1930, telle qu'elle a été modifiée par la loi du 1^{er} juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude. »

Art. 3

In artikel 627, laatste lid, van hetzelfde Wetboek, worden de woorden « vijf jaar » vervangen door de woorden « drie jaar ».

Art. 3

A l'article 627 du même Code, dernier alinéa, les mots « d'un délai de 5 ans » sont remplacés par les mots « d'un délai de 3 ans ».

F. TRUFFAUT.
R. HENRION.
F. BAERT.
F. ERDMAN.
E. CEREXHE.
L. HERMAN-MICHIELSENS.

(4)

905-1 (1989-1990)
Werkstuk nr. 1
Justitie

905-1 (1989-1990)
Document de travail n° 1
Justice

BELGISCHE SENAAT

Zitting 1989 - 1990

2 oktober 1990

Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 626 en 627 van het Wetboek van strafvordering betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken.

TEKST AANGENOMEN IN EERSTE LEZING

SENAT DE BELGIQUE

Session de 1989 - 1990

2 octobre 1990

Proposition de loi modifiant les articles 619, 626 et 627 du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations et à la réhabilitation en matière pénale.

TEXTE ADOPTE EN PREMIERE LECTURE

**Proposition de loi modifiant les articles 619, 621, 625, 626, 627 et 628
du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations
et à la réhabilitation en matière pénale**

(nouvel intitulé)

Article 1er

A l'article 619 du Code d'instruction criminelle sont apportées les modifications suivantes :

1° dans l'alinéa premier, les mots "Les condamnations à des peines de police sont effacées après un délai de cinq ans" sont remplacés par les mots "Les condamnations à des peines de police, les condamnations à des peines d'emprisonnement correctionnel principal de six mois au plus, les condamnations à des peines d'amendes correctionnelles ne dépassant pas 500 Frs et les peines d'amendes infligées en vertu des lois coordonnées par arrêté royal du 16 mars 1968 relatives à la police de la circulation routière quel qu'en soit leur montant, sont effacées après un délai de trois ans."

2° dans le deuxième alinéa, les mots "cinq ans" sont remplacés par les mots "trois ans" et les mots "la loi du 1er août 1899, modifiée par celle du 15 avril 1958" sont remplacés par les mots "l'arrêté royal du 16 mars 1968 portant coordination des lois relatives à la police de la circulation routière".

ART. 2

A l'article 626 du même Code sont apportées les modifications suivantes :

1° Les mots "La durée minimum du temps d'épreuve est de cinq années" sont remplacés par les mots "La durée minimum du temps d'épreuve est de trois années pour les condamnations à des peines de police ou à des peines correctionnelles n'excédant pas un emprisonnement de cinq ans".

2° Les mots "Ce délai est porté à dix ans au minimum" sont remplacés par les mots "Ce délai est porté à six ans au minimum".

3° L'article est complété par un deuxième et un troisième alinéas, libellés comme suit :

"La durée minimum du temps d'épreuve est de cinq années pour les condamnations à des peines criminelles ou à des peines d'emprisonnement de plus de cinq ans. Toutefois, ce délai est porté à dix ans au minimum si le requérant a été condamné en état de récidive légale, conformément aux articles 54 à 57 du Code pénal ou s'il a été mis à la disposition du Gouvernement par application de l'article 23, alinéa 2, de la loi du 9 avril 1930, telle qu'elle a été modifiée par la loi du 1er juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude.

En ce qui concerne les condamnations conditionnelles, la durée du temps d'épreuve ne peut être inférieure à la durée du sursis sauf si celle-ci a été réduite par voie de grâce."

Article 3

L'article 627 du même Code est abrogé.

Article 4

A l'article 621 du code d'instruction criminelle , la phrase "Toutefois, si la réhabilitation accordée depuis moins de dix ans ne porte que sur des condamnations visées à l'article 627, la Cour peut décider qu'elle ne fait pas obstacle à une nouvelle réhabilitation avant l'expiration de ce délai" est supprimée .

Article 5

A l'article 625 du Code d'instruction criminelle, dans l'alinéa 1er, les mots "qui se prolonge jusqu'à l'introduction de la demande de réhabilitation" sont remplacés par les mots : "qui se prolonge jusqu'à l'arrêt prononçant la réhabilitation".

Article 6

A l'article 628 du Code d'instruction criminelle sont apportées les modifications suivantes :

1. dans l'alinéa 1er, les mots "et, le cas échéant, les condamnations visées à l'article 627" sont supprimés.
2. Ajouter un troisième alinéa rédigé comme suit :
"La demande ne pourra être adressée qu'après expiration d'un délai de trois ans à compter du début du délai visé par l'article 625"

Article 7

A l'article 8, § 1er, de la loi du 29 juin 1964 sur la suspension, le sursis et la probation, est ajouté un 3ième alinéa, rédigé comme suit :

"Toutefois, le délai de sursis ne peut excéder trois ans, en ce qui concerne les peines d'amende et les peines d'emprisonnement ne dépassant pas six mois."

Article 8

Réservé

*

* *

Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 621, 625, 626, 627 en 628 van het Wetboek van strafvordering betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in

strafzaken

(nieuw opschrift)

ART. 1

In artikel 619 van het Wetboek van strafvordering worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in het eerste lid, worden de woorden "Veroordelingen tot politiestrafen worden uitgewist na verloop van vijf jaar" vervangen door de woorden "Veroordelingen tot politiestrafen, veroordelingen tot correctionele hoofdgevangenisstraffen van ten hoogste zes maanden veroordelingen tot correctionele geldstraffen

van ten hoogste 500 frank en tot geldstraffen opgelegd krachtens het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer worden

uitgewist na verloop van drie jaar".

2° in het tweede lid, worden de woorden "vijf jaar" vervangen door de woorden "drie jaar" en worden de woorden "de wet van 1 augustus 1899, gewijzigd bij de wet van 15 april 1958" vervangen door de woorden "het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer".

ART. 2

In artikel 626 van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° De woorden "De minimumduur van de proeftijd is bepaald op vijf jaar" worden vervangen door de woorden "De minimumduur van de proeftijd is bepaald op drie jaar voor veroordelingen tot politiestraffen of correctionele straffen die een gevangenisstraf van vijf jaar niet te boven gaan".

2° De woorden "Die termijn wordt echter op ten minste tien jaar gebracht" worden vervangen door de woorden "Die termijn wordt echter op ten minste zes jaar gebracht".

3° Het artikel wordt aangevuld met een tweede en een derde lid, luidende :

"De minimumduur van de proeftijd is bepaald op vijf jaar voor veroordelingen tot criminele straffen of tot gevangenisstraffen van meer dan vijf jaar. Die termijn wordt echter op ten minste tien jaar gebracht, indien de verzoeker wegens wettelijke herhaling veroordeeld is overeenkomstig de artikelen 54 tot 57 van het Strafwetboek of indien hij ter beschikking van de Regering is gesteld ingevolge artikel 23, tweede lid, van de wet van 9 april 1930, als gewijzigd bij de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en gewoontemisdadigers.

Wat de voorwaardelijke veroordelingen betreft, mag de duur van de proeftijd niet minder bedragen dan de duur van het uitstel, tenzij deze bij genademiddel werd verminderd."

ART. 3

Artikel 627 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

ART. 4

In artikel 621 van hetzelfde Wetboek vervalt de volzin "Indien echter het sedert minder dan tien jaar verleende herstel alleen betrekking heeft op veroordelingen als bedoeld in artikel 627, kan het Hof beslissen dat het geen beletsel vormt van een nieuw herstel in eer en rechten vóór het verstrijken van die termijn."

ART. 5

In artikel 625 van hetzelfde Wetboek worden de woorden "die voortduurt tot de dag waarop de aanvraag to eerherstel wordt ingediend" vervangen door de woorden "die voortduurt tot de dag waarop het arrest van eerherstel wordt gewezen".

ART. 6

In artikel 628 van hetzelfde Wetboek worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° In het eerste lid vervallen de woorden "en, in voorkomend geval, van de in artikel 627 bedoelde veroordelingen".

2° Het artikel wordt aangevuld met een derde lid, luidende :

"De aanvraag kan eerst worden ingediend na het verstrijken van een termijn van drie jaar te rekenen van de dag waarop de in artikel 625 bedoelde termijn ingaat."

ART. 7

Aan artikel 8, § 1, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie wordt een derde lid toegevoegd, luidende :

"De duur van het uitstel mag echter niet meer dan drie jaar bedragen voor de geldstraffen en de gevangenisstraffen die zes maanden niet te boven gaan."

ART. 8

Aangehouden

1)

905-1 (1989-1990)
Commissiestuk nr. 2
Justitie

905-1 (1989-1990)
Document de commission n° 2
Justice

BELGISCHE SENAAT

Zitting 1989 - 1990

22 mei 1990

Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 626 en 627 van het Wetboek van strafvordering betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken.

**AMENDEMENTEN VAN
DE H. ERDMAN**

SENAT DE BELGIQUE

Session de 1989 - 1990

22 mai 1990

Proposition de loi modifiant les articles 619, 626 et 627 du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations et à la réhabilitation en matière pénale.

**AMENDEMENTS PROPOSES PAR
M. ERDMAN**

ART. 1

Dit artikel te vervangen als volgt:

"De voorgestelde tekst vervangen en artikel 619 , eerste lid, van het Wetboek van strafvordering, zoals bepaald door de wet van 7 april 1964, te herschrijven als volgt : "veroordelingen tot politiestraffen, tot geldboeten die 500 F niet overschrijden of tot een gevangenisstraf van niet meer dan zes maanden, zelfs met uitstel, worden uitgewist na verloop van drie jaar vanaf de dag van de rechtelijke eindbeslissing waarbij ze zijn uitgesproken".

Verantwoording

Tijdens de bespreking van het voorliggende voorstel werd erop gewezen dat dit voorstel slechts een eerste stap zou zijn. Het was duidelijk de bedoeling van eventueel door een uitbreiding van de mogelijkheden van uitwissing te beantwoorden aan de doelstellingen die destijds de wetgever bij het uitvaardigen van de wet van 7 april 1964 op het oog had, in het licht van de huidige evolutie en toestand, uit te breiden.

Inderdaad heeft de Commissie voor de Justitie toen vastgesteld dat een zeker automatisme voor lichte straffen wenselijk is. De automatische uitwissing zou het strafregister in omvang doen verminderen, het afleveren van getuigschriften van goed gedrag en zeden minder moeilijk maken en bovendien rekening houden met de overbelasting van de zoven van beroep die bevoegd zijn voor de procedure van eerherstel (zie verslag Vandekerckhove, stukken Senaat nr.38, zitting 1962-1963 van 2 april 1963).

De uitwissing is een automatische maatregel zonder proeftijd en vormt geen gunstmaatregel wegens goed gedrag ; hij is uitsluitend bedoeld ten voordele van de delinquenten (verslag Terwagne, stukken Kamer van Volksvertegenwoordigers 576/4 van 1962-1963 dd° 27 februari 1964).

De wet van 7 april 1964 beperkte het toepassingsgebied op alle veroordelingen tot politiestraffen, niet alleen uitgesproken door de politierechtbanken maar eveneens de veroordelingen tot politiestraffen vervat in arresten of vonnissen van de correctionele rechtbank, dit wegens verzachtende omstandigheden; de aandacht dient gevestigd op de belangrijke uitzondering vervat in het tweede lid van artikel 619 van het Wetboek van strafvordering.

De uitbreiding van het toepassingsgebied dat thans wordt voorgesteld houdt rekening met de dezelfde doelstellingen en zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de principen van een automatisch uitwissen (dat een vorm is van eerherstel die door het eenvoudig verloop van een termijn tot stand komt) te beperken voor lichte straffen.

Men zou kunnen geneigd zijn om als lichte straf elke veroordeling tot een geldboete te beschouwen, doch, rekening houdend met specifieke misdrijven (drugs, financiële- en economische misdrijven, fiscale boeten, sociale misdrijven), lijkt het logisch zich te beperken tot wat in het strafwetboek als een hoog maximum voor geldboetes wordt gesteld namelijk 500 Fr. (uiteraard voor verhoging met opdecimen).

Wat de gevangenisstraffen betreft dient men te vertrekken van de optie die genomen wordt door de heer R. Legros, Koninklijke Commissaris voor de hervorming van het strafwetboek, die de gevangenisstraf beneden de zes maanden wil afschaffen (hoewel hierin niet unaniem gevolgd).

Andere oriëntatiepunten zijn de voorwaarden voor het toekennen van uitstel van tenuitvoerlegging van straffen (enkel mogelijk indien men niet veroordeeld is geworden tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden, artikel 8, § 1 van de wet van 29 juni 1974) of de gevangenisstraffen van een maand zijnde de drempel voor het toekennen van de opschorting (artikel 3, lid 1 van de wet van 29 juni 1964).

Er mag ook worden vermeld dat, op 9 april 1984, de toenmalige minister van justitie aan alle procureurs-generaal een omzendbrief heeft verzonden om de niet uitvoering van korte correctionele straffen uit te breiden door de duur te brengen van drie op vier maanden gevangenisstraf.

Vernits tijdens de bespreking in de commissie ook werd verwezen naar mogelijke gevolgen van strafrechtelijke veroordeling, kan men ook rekening houden met artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 24 oktober 1984, zoals gewijzigd door artikel 83 van de wet van 4 augustus 1978 dat de uitoefening van bepaalde beroepen verbiedt aan personen die wegens bepaalde misdrijven veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van drie maanden zelfs met uitstel. Vertrekkende van al deze oriëntaties, lijkt de voorgestelde norm voor de automatische uitwissing wel degelijk overeen te stemmen met wat algemeen kan aanvaard worden als een lichte straf en blijft men aldus in de geest van de wet van 7 april 1964.

Het is duidelijk dat indien enkel een geldboete (die de 500 F niet overschrijdt) of enkel een gevangenisstraf (van niet meer dan zes maanden) wordt uitgesproken, de automatische uitwissing door de voorgestelde tekst zal plaats hebben. Dit is evengoed zo wanneer een gevangenisstraf van niet meer dan zes maanden wordt gecumuleerd met een geldboete die de 500 F niet overschrijdt. Indien echter een van de elementen van een gecumuleerde straf (gevangenisstraf en geldboete) de maxima door de voorgestelde tekst overschrijden dan kan geen automatische uitwissing plaatsgrijpen.

ART. 4

In artikel 3, § 1, lid 2 van de wet van 29 juni 1964 betreffende opschorting, uitstel en probatie worden de woorden " vijf jaar " vervangen door " drie jaar ".

Verantwoording

Tijdens de besprekingen werd verwezen naar de technische contradictie tussen de termijn van vijf jaar voorzien door artikel 3, § 1, lid 2 van de wet van 29 juni 1964 als maximum termijn van de duur van het uitstel en de termijn van drie jaar die nu wordt vooropgesteld als proeftijd voor het herstel in eer en rechten in strafzaken vooral in het licht van de bepalingen van artikel 622 en 625 van het Wetboek van strafvordering. Om te beantwoorden aan de geest van het voorliggend voorstel dient inderdaad de maximum duur van het uitstel herleid te worden tot drie jaar. Er mag worden opgemerkt dat indien de rechter voor een langere termijn preventief wil optreden bij gebruik kan maken van artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 en een opschorting voor een termijn van vijf jaar mag uitspreken.

ART. 5

Overgangsbepaling

Voor de straffen, uitgesproken voor het in werking treden van deze wet, indien zij voorwaardelijk zijn uitgesproken of voorwaardelijk zijn geworden bij genademaatregel en de duur van het uitstel langer dan drie jaar bedraagt zal in afwijking van artikel 622 van het Wetboek van strafvordering, zoals gewijzigd door artikel 5 van de wet van 7 april 1964, herstel in eer en rechten kunnen worden aangevraagd na verloop van de minimum duur van de proeftijd van drie jaar te rekenen van de dag van de voorwaardelijke veroordeling dit vooraleer de uitgesproken straf als niet bestaande kan worden beschouwd.

Verantwoording

Indien door het voorgestelde artikel 4 de maximum duur van het uitstel op 3 jaar wordt gebracht om dit in overeenstemming te brengen met de minimum duur van de proeftijd voor de aanvraag van herstel in eer en rechten dient natuurlijk rekening te worden gehouden met de tot hertoe bestaande toestand.

Vermits krachtens artikel 622 van het Wetboek van strafvordering de voorwaardelijke straf (thans straf met uitstel) als niet bestaande moest worden beschouwd dus de volledige duur van het uitstel verlopen moest zijn, was dit geen beletsel zolang de minimum duur van de proeftijd bepaald bij artikel 626 van het Wetboek van strafvordering op vijf jaar werd gesteld.

Men dient dus rekening te houden met de straffen uitgesproken voor het in werking treden van de voorgestelde wet. Dit is in genedele een wijziging van de door de rechter uitgesproken strafmaatregel (hetgeen enkel bij genade zou kunnen) maar is een overgangsmaatregel waarbij van de regel vervat in artikel 622 van het Wetboek van strafvordering wordt afgeweken ten einde ook de procedure van herstel in eer en rechten mogelijk te maken na een proeftijd van drie jaar, zelfs indien het uitstel voor een langere tijdsduur (maximum vijf jaar) werd uitgesproken.

ART. 1er

Remplacer le texte proposé et réécrire comme suit l'article 619, premier alinéa du Code d'instruction criminelle, tel qu'il a été prévu par la loi du 7 avril 1964: "Les condamnations à des peines de police, à des amendes ne dépassant pas 500 F ou à un emprisonnement ne dépassant pas six mois, même avec sursis, sont effacées après un délai de trois ans à compter de la décision judiciaire définitive qui les prononce."

ART. 4 (nouveau)

Ajouter un article 4 (nouveau), libellé comme suit:

"A l'article 8, § 1er, deuxième alinéa, de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation, les mots "cinq années" sont remplacés par les mots "trois années".

ART. 5 (nouveau)

Ajouter un article 5 (nouveau), libellé comme suit:

"ART. 5.- Disposition transitoire.

Pour les peines prononcées avant l'entrée en vigueur de la présente loi, si elles ont été prononcées conditionnellement ou rendues conditionnelles par voie de grâce et si la durée du sursis est supérieure à trois ans, la réhabilitation pourra être demandée, par dérogation à l'article 622 du Code d'instruction criminelle, tel qu'il a été modifié par l'article 5 de la loi du 7 avril 1964, après expiration de la durée minimum du temps d'épreuve, qui est de trois ans à compter du jour de la condamnation conditionnelle, ce avant que la peine prononcée puisse être considérée comme non avenue."

905-1 (1989-1990)
Commissiestuk nr. 3
Justitie

(1)

905-1 (1989-1990)
Document de Commission n° 3
Justice

BELGISCHE SENAAT

Zitting 1989 - 1990

19 juni 1990

Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 626 en 627 van het Wetboek van strafveroordeling betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken

**AMENDEMENTEN
VAN DE REGERING**

SENAT DE BELGIQUE

Session de 1989 - 1990

19 juin 1990

Proposition de loi modifiant les articles 619, 626 et 627 du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations et à la réhabilitation en matière pénale

**AMENDEMENTS
PRÉSENTÉS PAR LE GOUVERNEMENT**

Artikel 1.

Dit artikel te vervangen als volgt :

"In artikel 619 van het Wetboek van Strafvordering worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in het eerste lid, worden de woorden "Veroordelingen tot politiestrafen worden uitgewist na verloop van vijf jaar" vervangen door de woorden "Veroordelingen tot politiestrafen, veroordelingen tot correctionele hoofdgevangenisstraffen van ten hoogste zes maanden en veroordelingen tot correctionele geldstraffen worden uitgewist na verloop van drie jaar".

2° in het tweede lid, worden de woorden "vijf jaar" vervangen door de woorden "drie jaar" en worden de woorden "de wet van 1 augustus 1899, gewijzigd bij de wet van 15 april 1958" vervangen door de woorden "het koninklijk besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer".

3° een derde nieuw lid wordt toegevoegd :

Deze bepaling is ook niet van toepassing op de veroordelingen tot voorwaardelijke straffen wanneer de duur van het uitstel meer dan drie jaar bedraagt, tenzij deze duur bij genademaatregel werd verminderd."

Article 1er.

Remplacer cet article par le texte suivant :

"A l'article 619 du Code d'instruction criminelle sont apportées les modifications suivantes :

1° dans l'alinéa premier, les mots "Les condamnations à des peines de police sont effacées après un délai de cinq ans" sont remplacés par les mots "Les condamnations à des peines de police, les condamnations à des peines d'emprisonnement correctionnel principal de six mois au plus et les condamnations à des peines d'amendes correctionnelles, sont effacées après un délai de trois ans".

2° dans le deuxième alinéa, les mots "cinq ans" sont remplacés par les mots "trois ans" et les mots "la loi du 1er août 1899, modifiée par celle du 15 avril 1958" sont remplacés par les mots "l'arrêté royal du 16 mars 1968 portant coordination des lois relatives à la police de la circulation routière".

3° il est ajouté un alinéa 3 nouveau :

Cette disposition n'est pas non plus applicable aux condamnations à des peines conditionnelles lorsque la durée du sursis dépasse trois ans, à moins que cette durée n'ait été réduite par voie de grâce."

Artikel 2.

A. In het 3^o, de woorden "andere straffen dan die bedoeld in het vorige lid" vervangen door de woorden "gevangenisstraffen van meer dan vijf jaar".

B. Een derde lid toevoegen : "Wat de voorwaardelijke veroordelingen betreft, mag de duur van de proeftijd niet minder bedragen dan de duur van het uitstel tenzij deze bij genademaatregel werd verminderd".

Artikel 3.

Dit artikel te vervangen als volgt : "Artikel 627 van hetzelfde wetboek wordt opgeheven".

VERANTWOORDING

De Regering is het eens met de strekking van dit wetsvoorstel en stelt voor om het stelsel van de automatische uitwissing van de straffen toepasselijk te maken op niet enkel politiestraffen maar bovendien op bepaalde correctionele straffen, nl. deze die niet meer dan zes maanden gevangenisstraf bedragen evenals alle geldstraffen.

De overige voor de artikelen 1 en 2 voorgestelde aanpassingen zijn van louter technische aard.

Article 2.

A. Dans le 3^o, remplacer les mots "les peines autres que celles visées à l'alinéa précédent" par les mots "les peines d'emprisonnement de plus de cinq ans".

B. Ajouter un 3^o alinéa : "En ce qui concerne les condamnations conditionnelles, la durée du temps d'épreuve ne peut être inférieure à la durée du sursis sauf si celle-ci a été réduite par voie de grâce."

Article 3.

Remplacer cet article comme suit : "L'article 627 du même code est abrogé".

JUSTIFICATION

Le Gouvernement approuve la teneur de cette proposition de loi et propose de rendre le système de l'effacement automatique des peines applicable non seulement aux peines de police mais en outre à certaines peines correctionnelles, soit celles qui n'excèdent pas six mois d'emprisonnement ainsi que toutes les peines d'amende.

Les autres adaptations proposées aux articles 1er et 2 sont d'ordre purement technique.

Het in overeenstemming brengen tussen de proeftijd voor de uitwissing of het herstel in eer en rechten en het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf is aangewezen, inzonderheid omdat in artikel 622 van het Wetboek van Strafvordering het verstrijken van de termijn van het uitstel gelijkgesteld wordt met de straf die is uitgevoerd.

Tenslotte is, rekening houdend met de uitbreiding van het toepassingsgebied van de bepalingen betreffende de uitwissing van de veroordelingen, het behoud van artikel 627 van het Wetboek van Strafvordering niet meer gerechtvaardigd.

De Minister van Justitie,

La mise en concordance entre le délai d'épreuve pour l'effacement ou la réhabilitation et le sursis à l'exécution de la peine est indiquée, notamment parce que, dans l'article 622 du Code d'instruction criminelle, l'expiration du délai du sursis est assimilée à la peine qui a été exécutée.

Enfin, compte tenu de l'élargissement du champ d'application des dispositions relatives à l'effacement des condamnations, le maintien de l'article 627 du Code d'instruction criminelle ne se justifie plus.

Le Ministre de la Justice,

Melchior WATHELET

905-1 (1989-1990)
Commissiestuk nr. 4
Justitie

(1)

905-1 (1989-1990)
Document de commission n° 4
Justice

BELGISCHE SENAAT

Zitting 1989 - 1990

12 juni 1990

Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 619, 626 en 627 van het Wetboek van strafvordering betreffende de uitwissing van veroordelingen en het herstel in eer en rechten in strafzaken.

**AMENDEMENT VAN
DE H. ERDMAN**

SENAT DE BELGIQUE

Session de 1989 - 1990

12 juillet 1990

Proposition de loi modifiant les articles 619, 626 et 627 du Code d'instruction criminelle relatifs à l'effacement des condamnations et à la réhabilitation en matière pénale.

**AMENDEMENT PROPOSE PAR
M. ERDMAN**

ART. 1

De voorgestelde tekst te vervangen en artikel 619, eerste lid, van het Wetboek van strafvordering, zoals bepaald door de wet van 7 april 1964, te herschrijven als volgt:

" Veroordelingen , al of niet geheel of gedeeltelijk met uitstel, tot politiestraffen, geldboeten uitgesproken krachtens de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968 en gewijzigd door de wet van , en geldboeten krachtens andere wetgeving voor zover die de 500 BEF niet overschrijden of tot een gevangenisstraf van niet meer dan zes maanden worden uitgewist na verloop van drie jaar vanaf de dag van de rechterlijke eindbeslissing waarbij ze zijn uitgesproken".

F. ERDMAN.

ART. 1er

Remplacer le texte proposé et réécrire comme suit l'article 619, premier alinéa, du Code d'instruction criminelle, tel qu'il a été prévu par la loi du 7 avril 1964:

" Les condamnations, prononcées ou non avec un sursis total ou partiel, à des peines de police, à des amendes infligées en vertu de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968 et modifiée par la loi du ..., et à des amendes infligées en vertu d'une autre législation pour autant qu'elles ne dépassent pas 500 francs ou à un emprisonnement, ne dépassant pas six mois, sont effacées après un délai de trois ans à compter de la date de la décision judiciaire définitive qui les prononce."
